

#18 LAUREN PAGE

Anul trecut nici măcar nu-î știam numele, însă lucrurile se schimbă rapid. Fata asta ne-a dovedit că încă mai avem și noi, celelalte, o șansă.

STIL ÎN MODĂ: 8

Ne plac noul ei look și noua atitudine.

STIL ÎN SOCIETATE: 7

A ajuns la petrecerea din toamnă la brațul lui Billy („Moștenitorul Petrolului”) Reddy și se spune că o să aibă propriul ei reality-show. Însă Billy nu e prietenul ei, deci asta înseamnă oare că spectacolul pe care ni l-a oferit era de fapt doar atât, un spectacol?

STILUL DE A ZĂMBI: 5

Are multe motive să zâmbească, însă o face foarte rar.

STIL ÎN GÂNDIRE: 9

Îi merge mintea la carte, cu siguranță, dar are oare și inteligența necesară?

SCOR CUMULATIV: 29

1

UN MODEL VENIT ACASĂ

– SCUMPO, MI-A FOST ATÂT DE DOR DE TINE!

– Și mie, mamă.

Ashley Alioto – cunoscută de altfel sub numele de A.A. și parte a triumviratului Ashleys, recunoscut drept elita socială de la Școala Domnișoarei Gamble – zâmbi în sus către mama ei.

Jeanine Alioto era frumoasă ca întotdeauna, înaltă și mlădioasă, cu părul lung și negru tăiat perfect drept și uscat cu föhnul, cu sprâncenele perfect conturate, cu buzele injectate cu o cantitate suficientă de venin de albină din Venezuela cât să-i dea gurii ei o îmbufnare seducătoare. Uneori, fetele de la școală – bineînțeles, cele care nu erau o Ashley – o întrebau pe A.A. dacă nu e rău să ai un fost supermodel drept mamă, de parcă faptul că ai moștenit genele perfecte (ca să nu mai spunem de perechile de blugi super fără număr) putea fi un lucru rău.

Singura parte cam proastă era când mama ei dispărea săptămâni la rând pentru că vreun tip bogat voia ca ea să-l însoțească într-o croazieră prin Caraibe, sau să-i stea la braț la Festivalul de la Cannes. A.A. era lăsată acasă în apartamentul lor de la ultimul etaj al

hotelului Fairmont, împreună cu fratele ei vitreg, Ned. Se descurcau și fără Jeanine lângă ei – ce să spun, bine că există room-service! – dar era întotdeauna mai bine când venea mama acasă, fie și numai pentru faptul că aducea mereu tone de cadouri nemaipomenite.

– Iar ăștia sunt pentru tine, Lili, zise mama ei, scoțând o pereche de pantofi negri șic dintr-una din gențile ei de voiaj Goyard, care stăteau să explodeze de pline ce erau, și aruncându-i în mâinile nerăbdătoare ale lui Ashley Li.

Pantofii cadou pentru Lili aveau tocuri curbate de șapte centimetri și barete la gleznă, care se legau cu o fundă minusculă. Faptul că primeai cadouri de firmă era unul dintre avantajele de a fi o Ashley, însă Lili, cocoțată pe marginea unui șezlong de culoarea untului, îi studie cu un zâmbet uimit.

– Mulțumesc foarte mult, Jeanine, zise ea pe tonul cel mai fericit pe care-l putea folosi în acel moment, însă A.A. știa ce-i trece prin cap. Lili era regina hainelor de firmă, iar dacă nu recunoscuse numele înscris pe talpa moale din piele de vițel a pantofilor, puteau la fel de bine să fie o pereche de pantofi sport urât mirositori. Sunt un fel de... pantofi tradiționali în Argentina?

– Draga mea, sunt pantofi de tangou! Jeanine se ridică în picioare. Avea peste un metru optzeci înălțime cu cizmele ei Fiorentini & Baker până la jumătatea gambei, prinse în blugii Ksubi mulați, părând că o strivește pe mignona Lili și chiar și pe A.A., care moștenise de la mama ei statura aceea prelungă și subțire

și care în acel moment era pe jos, pe un covor alb din blană de oaie. Îi luasem pentru A.A., dar apoi mi-am amintit că mai degrabă s-ar duce la fotbal decât să facă lucruri pe care le face orice domnișoară, și știu că purtați aceeași mărime. Am petrecut câteva zile în Buenos Aires la festivalul de tangou, iar perechea asta am cumpărat-o de la cel mai bun magazin de pantofi de tangou. Acolo totul e lucrat de mână și foarte scump.

– Mi-ar plăcea să învăț să dansez tangou, zise Lili cu un oftat, dându-și pe spate părul lucios și negru ca pana corbului și afișând o expresie visătoare pe fața ei în formă de inimă.

A.A. scoase un chicotit plin de dispreț – tot ce-i mai lipsea lui Lili era încă o activitate în afara școlii! Când nu lua lecții de vioară sau de tenis, își îmbunătățea abilitatea de a vorbi franceză sau mandarină, sau învăța cum să facă fotografiile ca un profesionist, sau ajuta un profesor de la Stanford în cercetările lui în domeniul geneticii. Dacă A.A. ar avea programul încărcat al lui Lili, ar înnebuni.

– Credeam că te-ai dus în Brazilia, spuse A.A., începând să tragă de un hamac albastru cu o țesătură complicată pe care mama ei îl scosese cu douăzeci de minute mai înainte din geamantanul cu numărul unu.

Apartamentul avea o terasă deschisă, unde hamacul ar fi fost perfect.

– Rio în afara sezonului nu mi se potrivește deloc. Jeanine oftă, clătînându-și șuvițele negre și dese. Copa nu e deloc distractivă pe ploaie și m-am săturat să mă

uit la fetele alea subnutrite din Ipanema care își pierd vremea pe acolo, așteptând să fie descoperite de Victoria's Secret.

A.A. se răsuci pe burtă și își sprijini capul în mâini. Îi plăcea la nebunie când mama ei începea să toarne secrete din lumea modelelor. Jeanine întotdeauna își spunea Ultima dintre Supermodele, povestind despre vremurile bune apuse, când modelele de vârf erau cunoscute numai după numele mic și toate aveau atitudine și sânii pe măsura acesteia, iar relațiile cu bărbați celebri erau o regulă – primul ei soț, tatăl lui Ned, era un star rock britanic. În ultimul timp, zicea ea, fetele nu mai aveau nici măcar vârsta potrivită pentru a ieși la întâlnire, iar toate revistele de modă aveau pe coperti numai starlete slabe moarte de la Hollywood.

– Și oricum, continuă Jeanine, care se așezase iar în genunchi ca să mai răscolească prin geamantan, Gil se gândea să cumpere un ranch gaucho prin Argentina, așa că am luat avionul până acolo.

Gil era Richard Gilbert, un om de afaceri de succes, care făcuse o groază de bani în industria de software și cu care Jeanine, de șase luni, când era într-o relație, când nu mai era. A.A. și cu Ned hotărâseră deja că nu și-l doresc drept tată vitreg, dar era prea devreme să-și bată capul – relațiile în care intra Jeanine de obicei mureau de la sine înainte să se ajungă la faza serioasă care implica angajamente.

– Tu și domnul Gilbert ați învățat cum să dansați tangou cât ați stat acolo? Întrebă Lili, care își scosese deja balerinii Tory Burch și își lega cu grijă delicatele

funde ale pantofilor de tangou în jurul gleznelor sale subțiri.

– Nu știu eu ce făcea *domnul Gilbert*, răspunse Jeanine pe un ton foarte sarcastic. După trei zile de călărit prin noroi cu un poncho pe umeri, m-am săturat. Și hai să spunem că nu s-a uitat numai după cai cât am stat prin Argentina.

Scoase din geantă o eșarfă de mătase cu desene purpurii vibrante și o aranjă pe umerii lui A.A., apoi începu să scormonească după o alta, de data asta cu un model amețitor, ca un caleidoscop, pe roz și verde.

– Pentru tine, zise ea, fluturând-o în fața lui Lili. Sunt doar Pucci – le-am luat de la aeroport când zborul cu care veneam acasă a întârziat. Am luat una pe albastru și pentru Ashley, pentru că știu că toate *trebuie* să aveți aceleași lucruri.

– Deci te-ai despărțit de Gil?

A.A. încercă să nu pară atât de mulțumită de asta. Se ridică să-și aranjeze codițele și să-și prindă mai bine eșarfa la gât.

– Hai să spunem că am nevoie de cineva care e suficient de bărbat cât să danseze tangou cu mine și numai cu mine, zise Jeanine, lăsându-se pe călcâie și aruncându-le faimosul ei zâmbet viclean, demn de coperta revistei *Cosmopolitan*. Și doar știți ce vă spun eu mereu, fetelor.

– Părăsește-i cât mai arăți încă bine! rostiră A.A. și Lili în cor, râzând.

Pentru a milioana oară în cei doisprezece ani ai ei, A.A. se simțea ușurată și fericită că mama ei era o

persoană atât de amuzantă, mai mult o prietenă decât o mamă. Îi era așa de ușor să vorbească cu ea. Totul era mai bine când Jeanine era acasă – chiar dacă insistă să redecoreze apartamentul lor de lux un pic prea des. Însă, atâta timp cât nu-l lăsa pe designerul ăla de interioare îngâmfat să arunce colecția de jocuri de calculator a lui Ned și A.A., sau cât timp nu încerca să înlocuiască televizorul plat cu unul mai mic în sufrageria cât o mansardă, nimeni nu se plângea.

– Deci, ce s-a mai întâmplat la Hogwarts? întrebă mama ei, trăgând eșarfa Pucci de pe umerii lui A.A. și legându-și-o dintr-o singură mișcare pe cap, ca pe o bentiță.

– Clubul Social a organizat prima petrecere mixtă cu băieții de la Gregory Hall, zise Lili, pe care aproape că am pregătit-o numai eu...

– Aproape omorând-o pe Ashley în acest timp, o întrerupse A.A., după care amândouă începură să vorbească, dându-i lui Jeanine toate detaliile despre nebunia ce avusese loc doar cu o săptămână în urmă.

Brioșele cu vanilie pe care le comandase Lili îi declanșaseră lui Ashley Spencer serioasa alergie la alune, și fata căzuse inconștientă pe ringul de dans.

Nimeni nu știuse de alergia lui Ashley, în afară de A.A., care își amintise de secretul mortal al lui Ashley doar când fraiera definitivă și piaița de Lauren Page întrebase dacă se întâmplă cumva ca Ashley să fie alergică la ceva. Dacă Lauren n-ar fi fost atât de deșteaptă, pe Lili ar fi așteptat-o un viitor printre delinvenții juvenili, mai degrabă decât la o școală de lux.

– Mi se pare că-i sunteți datoare acum fetei ăsteia, Lauren, zise Jeanine.

Afară, o ploaie mărunță începuse să bată în gresia de pe terasă și Jeanine se întinse după o telecomandă cu care făcu să apară, ca printr-o vrajă, un foc sclipitor în șemineul alb din granit.

A.A. și Lili schimbară câte o privire. Parvenita de Lauren era încă în Siberia din punctul de vedere al vieții sociale – asta dacă nu cumva cele trei Ashley hotărârau altceva. Lili și A.A. erau neutre în privința acestui subiect, iar Ashley avusese alte lucruri în cap după petrecere.

Și anume *un singur* lucru. O persoană. Și anume Tri Fitzpatrick. Băiatul pe care A.A. îl cunoștea de când lumea, prietenul ei de jocuri pe calculator. Băiatul care era cel mai simpatic (și cel mai scund) din clasa a șaptea de la Gregory Hall. Băiatul care ar fi trebuit să se îndrăgostească de ea, nu de Ashley. Nu că ar fi fost măcar un pic interesată de el, așa că nu înțelegea de ce o deranja atât de tare faptul că-și găsisese pe cineva care să țină la el.

– Oricum, treaba cu Lauren a expirat. Toată lumea vorbește despre altceva acum, îi spuse A.A. mamei sale. La începutul săptămânii, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

– A apărut un blog nou, spuse Lili repede, pe un ton la fel de însuflețit ca și chipul ei. Nimeni nu știe cine se află în spatele lui!

– Dar e cineva de la noi de la școală, măcar atâta este clar.